

EMPRESA FAMILIAR

**Més enllà d'una
vaga general**

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Més enllà de les valoracions de tot signe que es puguin fer de la jornada de vaga general de dijous passat –amb astoradores disparitats de xifres i tot–, en una col·laboració com la nostra creiem que podem aportar alguna perspectiva que tingui certa utilitat a l'empresari familiar del país. No és aquest el lloc més indicat per analitzar el contingut

detaïllat de l'anomenat *decretazo*, tot i que s'hi constata clarament la tendència a refermar un liberalisme econòmic de tall més americà que no pas europeu, és a dir, on la llibertat per desprendre's fàcilment del capital humà guanya la sobreprotecció tradicional, més pròpia de l'Estat de benestar dels països occidentals d'aquesta riba de l'Atlàntic.

Del que no cal dubtar és del fet que aturar un país durant vint-i-quatre hores és una acció contundent, més encara quan l'endemà començava a Sevilla la cimera de caps d'Estat europeus que volia cloure amb un fermall d'or la presidència espanyola de la UE. Una vaga general es tracta d'una consigna d'una virulència social tal que no respon només a la lletra del decret en qüestió del govern espanyol. És, també, un exemple paradigmàtic de resposta a una actitud determinada, a unes formes concretes i no pas tant al fons. I això ve a tomb dels nostres articles periòdics en què, de tant en tant, tractem els estils de dirigir empreses familiars.

No s'explica una resposta sindical amb una vaga general si no és per la via escollida –el cop de decret in-negociable en comptes de la via parlamentària habitual– i pel tarannà arrogant i fins i tot fatxenda d'un govern que, amb l'excusa de la majoria absoluta, menysprea alguns dels interlocutors socials als quals té l'obligació de servir; potser la urgència del decret, en aquest cas, no era del tot justificable... Tot això és fàcilment traduïble a qualsevol altre àmbit de la vida; la direcció empresarial de formes dictatorials, sense anar més lluny, acostuma a topar a la llarga amb les oposicions sindicals més ferrenyes, amb els conflictes més violents i amb el silenci còmplice dels directius i empleats atemorits que, aparentment, fan costat a l'empresari. I encara més. Tot i que és present entre nosaltres –com a tot arreu–, podríem dir que aquesta manera de fer no ens és pròpia, no és habitual a casa nostra entre els nostres dirigents. Segur que aquests també se sortiran amb la seva, però ho faran amb un

estil formalment més dialogant i respectuós envers l'altre, potser també més paternalista... Però d'aquesta manera l'oposició no té prou arguments per arribar a les mans.

Heus ací, doncs, com l'empresari familiar català ha acabat pagant els plats trencats d'una baralla que es podia haver evitat. Com a empresari –i amb independència dels acords a què pugui

haver arribat amb els seus treballadors o amb els seus representants–, haurà tingut les pèrdues associades a la vaga i, tal vegada, un conflicte social afegit als propis de l'empresa. Com a contribuent català, condició per la qual ja té una renda menor que no pas la que genera a causa de l'ingent dèficit fiscal que el nostre país acumula any rere any, veu com les mateixes actituds “fatxendes” que el govern aplica a la legislació laboral tenen el seu paral·lel en la involució autonòmica i en l'allunyament cap al centre geogràfic de l'Estat de qualsevol decisió amb substància.

Si la corda es tiba tant i el seu tarannà no canvia, potser algun dia els habitants d'aquest país, empresaris inclosos, haurem de fer una mena de vaga general perquè se'ns tingui presents, s'aturin els greuges i recuperem el diàleg com l'instrument per excel·lència que és de la democràcia. Que si no, per resoldre conflictes, bé que existeix el divorci.